

Duben

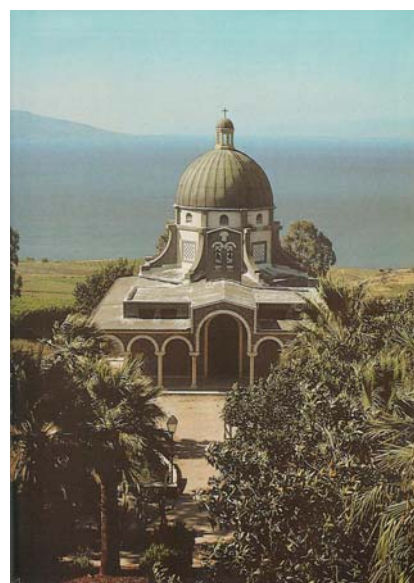

EUCHARISTICKÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

Bratři a sestry!

Tento rok prožíváme jako rok Eucharistie. Je zasvěcen tomu **největšímu tajemství**, na němž můžeme mít zde na zemi účast. V 5. kapitole evangelia sv. Matouše je osmero blahoslavenství, která Kristus vyhlásil jako základní směr, jímž se má ubírat život křesťanů. My máme ještě jedno, deváté. Říká ho kněz při mši sv. vždy před sv. přijímáním: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově!“ Ano. **To je naše blahoslavenství!** Vzácnějšího pokrmu než je Nejsvětější Svátost se nám nemůže dostat a těsnějšího spojení s Kristem rovněž ne.

Pravý život Církve spočívá vždy ve víře a lásce, v jejich ožívování a rozvíjení prostřednictvím osobního vztahu ke Kristu. Skrze něho, s ním a v něm lze řešit všechno, s čím se v životě setkáváme. Proto je třeba se v hluboké úctě vrátit k evangeliu, k Božím myšlenkám vyjádřeným slovy a k nejživější přítomnosti Kristově v Eucharistii – jako oběti i hostině. Ústřední bod a srdce křesťanství je tam, kde je **živý Kristus**, přítomný s celým svým posláním a dílem, s celým svým učením a činy, životem a smrtí, slávou a svatostí. Obnovit víru a podle ní i život nelze pouhým rozumem, nýbrž jedině spojením s Kristem. K tomu nejlépe dochází v Eucharistii, která je **zpřítomněním** jeho oběti na kříži. Mše sv. je **středem**, kolem něhož se od počátku Církve rozvíjel veškerý křesťanský život. Křesťané se scházeli po domech, s radostí se dělili o jídlo a jiné potřeby, a nejméně jednou v týdnu, v neděli se scházeli k „lámání chleba“. Po staletí se Církev shromažďovala k eucharistickému stolu a takto plnic Kristův odkaz, neustále prožívala své společenství s ním. I my musíme toto ústřední postavení mše sv. znovu promyslet, promodlit, a vztah k ním oživit, aby naše přijímání svátostného Ježíše bylo **pravdivé**, z celého srdce a pravidelné, s úmyslem ve spojení s ním oslavovat Boha Otce a vykonat co nejvíce dobra mezi lidmi. Je třeba při mši sv. věnovat pozornost i **bohoslužbě slova**, která nás uvádí do Ježíšova života – i toho eucharistického. Je to např. i osmero blahoslavenství, o nichž jsme slyšeli ve 4. neděli v mezidobí:

Kostel Blahoslavenství
s Genezaretským jezerem

1. Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské. Zde nám vychází vstříc Ježíš svou přítomností pod způsobou prostého chleba a učí nás pokoře a skromnosti.
2. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Kolik útěchy a posily nám dává ve sv. přijímání, kolik starostí a bolu mu můžeme svěřit před svatostánkem!

3. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Pán přebývá v Eucharistii v největší tichosti a přitom je nejvyšším Vladařem země i vesmíru. My máme pro své spojení s ním na tomto panství účast a ve vnitřním ztišení to můžeme prožívat.
4. Blahoslavení, kdo lační a žizní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Lačnět po spravedlnosti je víc než lačnět po pokrmu. Ježíš nás svou obětí, zpřítomňovanou v Eucharistii, ospravedlnil a sytí nás sám sebou.
5. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Milosrdenství svátostného Ježíše je nekonečné a my se mu můžeme učit, neboť ho máme stále před sebou a po sv. přijímání i v sobě.
6. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha. Z nejčistší lásky k nám ustanovil Spasitel Eucharistii. V ní je zde s námi, abychom mohli jednou patřit na Boha i my.
7. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Tvůrci pokoje se staneme přijímáním Beránka, dárce pokoje.
8. Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Pronásledování pro spravedlnost vede do nebeského království, neboť je svědectvím naší věrnosti. Posilou na této cestě je Eucharistie.

A když se vrátím k tomu poslednímu blahoslavenství, k pozvání do Kristova večěradla, ono je nabídkou milosti k získání všech předchozích blahoslavenství.

Proto je Eucharistie pro náš život tak důležitá. Snažme se ji přijímat jako **vrcholný okamžik** našeho pozemského života a vedme k tomu i ostatní, zvl. děti, aby měly **touhu** po účasti na Eucharistii a po přijímání Těla Kristova. Papež Pius X. se zasloužil o sv. přijímání dětí v časném věku – jakmile jsou schopny rozeznat obyčejný chléb od svátostného a uvěřit v Kristovu přítomnost v Eucharistii. Heslem jeho pontifikátu bylo „Všechno obnovit v Kristu“. Kéž je to i **naším úsilím** na základě života z Eucharistie.

Když Ježíš posílal své apoštoly k obyvatelům izraelských měst a vesnic hlásat Boží království, uzdravovat nemocné a vymítat zlé duchy, poslal je **zcela bez prostředků**, ale **vybavil je svou božskou mocí**. Oni tomu uvěřili a proto jejich misie byla úspěšná. Také **my** jsme posláni vydávat svědectví o něm a o Božím království, které přišel založit na svět, hlásat radostnou zvěst spásy, slovem i příkladem svého života. K tomu jsme obdařeni Boží milostí, dary Ducha svatého a síleni skutečností, že jsme dětmi Božími. K tomu jsme dostali ještě mnoho přirozených darů, jichž máme jako svěřených hřiven rovněž používat ke spolupráci s milostí Boží. Jednat jako apoštolové, kteří pracovali, namáhali se s nasazením všech sil až k oběti života. Být solí země a světlem světa není snadná věc. Vlastními silami toho nejsme vůbec schopni, lze to dokázat jen skrze setkávání se s Ježíšem, v jeho přijímání. A k tomu nejintimnějšímu setkání a přijetí dochází ve **slavení Eucharistie**. Když se Ježíš setkal s učedníky po svém zmrtvýchvstání na břehu Genezaretského jezera, zeptal se třikrát Šimona Petra, zda ho miluje. Na jeho tři odpovědi ho vyzval „pas mé beránky“ a dvakrát „pas mé ovce“. Tím chtěl říci: „Nezůstávej sám, služ jiným, dej se do služby životu! I nám říká po sv. přijímání: „Miluješ mě? Jdi tedy do ulic, do rodiny, do práce, do školy, a starej se o druhé! Vydávej svědectví lásce, kterou jsi přijal!“ Eucharistii přijímáme jako **chléb poutníků**. Přijímáme ji často ve stoje, při krátkém zastavení, jako pokrm na cestu, připraveni kráčet dál, do nového dne nebo noci. Eucharistie nás vyzbrojuje, dává nám sílu k zápasům a světlo do tmy. Přetváří nás a připodobňuje Kristu. Odkud máme čerpat sílu k tak dobrým skutkům, pro které by lidé chválili našeho nebeského Otce než od Ježíše při eucharistii, v níž on **zpřítomňuje** svou oběť za všechny, oběť do krajnosti? Kdykoli jsme účastni mše sv., děje se spolu s proměnou chleba a vína v Kristovo Tělo a krev také **naše proměna** v živé a výkonné údy tajemného Těla Kristova, tj. Církve. Proto každý, kdo se vrací ze mše sv. by měl přicházet **jiný než byl**, s oživenou duší, obnoveným srdcem, s čistějším pohledem, zkrátka **proměněný** uvnitř i navenek. V tomto objetí eucharistickým Kristem můžeme proměňovat své prostředí, všechno, čeho se dotkneme. Na hoře Tábor se ukázal Pán Ježíš třem apoštolům ve slávě. My ho takového zde nespátíme – až na věčnosti. Ale mnohem blíž než skrze vnímání smysly je nám svým působením v Eucharistii. To slovo znamená „díkůvzdání“. Vzdávejme mu tedy za to neustále díky! Amen.

P. Klement Růžička O. Praem.

Liturgický kalendář

Duben 2005

1. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
2. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
3. neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
4. pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
7. čtvrtek	Památka Sv. Jana Křtitele de la Salle, kněze
10. neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
11. pondělí	Památka sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
17. neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
23. sobota	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24. neděle	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
25. pondělí	Svátek sv. Marka, evangelisty
29. pátek	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. sobota	Sv. Zikmunda, mučedníka; Sv. Pia V., papeže

Sv. Kateřina
Sienská

Oznámení

- Biblické katecheze pro dospělé budou pokračovat **v sobotu 2. a 16. dubna** na téma **Prorocké knihy Starého zákona**. Začátek je hned po bohoslužbách v 18,15 hod. ve farním sále.
- Další schůze **farní rady** se koná v pátek **8. dubna** v domečku u kostela Nejsvětější Trojice v 18,30 hod.
- **Přednášku** na téma „**Věda a náboženství**“ přednese **ing. J. Šuráň, CSc.** ve farním sále u sv. Jana Nep. **v sobotu 9. dubna v 18,15 hod.**
- **Farní výprava do klášterního kostela Panny Marie pod řetězem**, který patří Rytířskému a špitálnímu řádu sv. Jana Jeruzalémského na Rhodu a Maltě, se uskuteční **v neděli 24. dubna v 15. hodin. Sraz účastníků je na Velkopřevorském nám. č. 4, v Praze 1 – Malá Strana.**
- **Znovu připomínáme!** Jarní farní putování se bude konat **v sobotu 28.5.05.** Cílem cesty je **Polička a Litomyšl**. V Poličce bude v jednom z místních kostelů mše sv., prohlídka města a oběd v ceně 55 Kč. Odpoledne návštěva Litomyšle s prohlídkou města a zámku. **Přihlášky k účasti v sakristii obou kostelů.**

Něco na cestu....

Suverénní vojenský a špitální řád sv. Jana Jeruzalémského z Rhodu a Malty (SMOM) je nejstarším rytířským řádem celého křesťanstva. Jeho počátky sahají do první poloviny 11. století, kdy snad v roce 1048 vzniklo v Jeruzalémě špitální bratrstvo, pečující o nemocné křesťany. Zakladatel řádu bl. fra Gepard (zemřel roku 1120) shromáždil k dílu milosrdenství značné množství šlechticů, kteří svůj majetek předávali nově vznikajícímu řádu. Péče o nemocné, trpící a opuštěné byla postupně doplňována povinností ozbrojené ochrany špitálů a poutníků na cestě do Svaté země. Status církevního řádu získalo rytířské bratrstvo roku 1153, kdy přijali řeholi sv. Augustina. Právo meče jim bylo přiznáno již v roce 1137 za účast na válečných operacích k obraně křesťanství.

Během krátké doby řád vybudoval vlastní hrady, vytvořil početné jezdecké oddíly a ve spolupráci s ostatními křesťanskými rytířskými řády zřídil první a tehdy jedinou západní stálou armádu. Řád pak rychle pronikl i do Evropy, kde budoval síť útulků a řádových komend.

Příchod maltézských rytířů do Čech je spojován se jménem krále Vladislava, který se osobně zúčastnil druhé křížové výpravy. Záhy po jeho návratu vzniká v Praze na Malé Straně první a nejstarší Komenda řádu v Čechách a na Moravě. Řádoví kněží zde vybudovali nejprve útulek a později v těchto místech založili a vedli školu. V letech 1158 – 1169 je v Praze vybudován opevněný řádový chrám Matky boží, který byl situován jako předsunutá obranná bašta před hradbami města na levém břehu Vltavy u Juditina mostu. Stal se společně s útulkem, školou a klášterem jádrem pozdější jurisdikce maltézského řádu na Malé Straně. Roku 1172 zřizují johanité další školu na svém panství v Manětíně, kde zbudovali významnou opevněnou komendu. Postupně získávají četné majetky po celých Čechách, mezi nimi hrad Strakonice, který se stal po určité době i sídlem velkopřevora a konventu. Proslulé komendy zakládají johanité u sv. Jana v Brně a v Královicích. Další dvě vznikají v Opavě a ve Vratislavi. Tím byl položen základ Českého velkopřevorství, které zahrnovalo Čechy, Moravu, Slezsko, Polsko, Uhersko a země Rakouské.

Charakteristika. Suverénní řád maltézských rytířů

je řeholním řádem, zároveň však požívá plné státní suverenity ve smyslu mezinárodního práva. Řád uznává jako svého patrona sv. Jana Křtitele. Nese však název sv. Jana Jeruzalémského podle původní kaple maltézského hospice zasvěcené sv. Janu Eleymonovi neboli almužníku. „Z Rhodu a Malty“ proto, že zde řád působil (na Rhodu v letech 1309 – 1523 a na Maltě v letech 1530 – 1798). Spiritualita řádu je zaměřena především na pomoc nemocným a tělesně postiženým. Tato vychází z řádové řehole: „Služte ubohým a nemocným jako služebníci svého Pána.“ V intencích svého poslání se řád zaměřuje na organizaci a provoz zdravotnických a sociálních zařízení (nemocnice, kliniky, lékárny, starobince). Řád má i několik center pro výzkum v oblasti rakoviny, hematologie a plastické chirurgie, dále centra pro léčbu lepry a také světoznámé centrum pro sociální rehabilitaci malomocných v Argentině. V duchu řádových tradic spoluorganizuje poutě do Svaté země a na jiná poutní místa. Zajišťuje přitom zdravotnickou péči o nemocné, staré a tělesně postižené poutníky.

Řád rozlišuje tři třídy svých členů, kterým přisuzuje rozdílná práva a povinnosti. Profesionální rytíři a profesní kaplani skládají po absolvování ročního noviciátu slib čistoty, poslušnosti a chudoby. Jsou to ve smyslu církevního práva řeholní osoby, kterým jsou vyhrazeny nejvyšší řádové funkce. Druhou třídu tvoří obediční rytíři, kteří se zavazují slibem poslušnosti řádu, ke vzornému křesťanskému způsobu života a činnosti v řádovém díle. Mohou být ženatí a vykonávat světské povolání. Pokud profesní rytíři chtějí, mohou obediční rytíři převzít i určité funkce. Třetí třída zahrnuje všechny ostatní členy. Patří k nim rytíři, dámy a kněží – čestní rytíři, graciální rytíři, magistrální rytíři a donáti a čestní konventuální kaplani a magistrální kaplani.

Informace jsou čerpány z knihy: Řeholní život v českých zemích, Kostelní Vydří 1997.

P. Lohelius

Kostel Panny Marie pod řetězem

Naši světci

Sv. MAREK - evangelista

Skutky apoštolů ve 12. kapitole velmi živě popisují nečekaný návrat apoštola Petra z vězení, odkud se zázračně vysvobodil. Petr bez ohledu na noční tmu snadno našel dům, který dobře znal a ve kterém dobře znali jeho. Když zabušil na bránu, služka Rodé podle hlasu hned věděla, kdo to je, a s radostí to oznámila věřícím, kteří byli shromážděni v domě a modlili se za Petra. Byl to velký dům a patřil bohaté vdově Marii, která měla syna Jana, nazývaného také Marek.

Bibličtí odborníci předpokládají, že v témže domě slavil Ježíš s učedníky poslední večeři a že tam očekávali seslání Ducha svatého. Vdově Marii s velkou pravděpodobností patřila getsemanská zahrada, do níž se uchýlil Ježíš s apoštoly po poslední večeři a kde byl i zajat.

Tak se dá snadno pochopit i zvláštní epizoda, kterou uvádí pouze evangelista Marek. Vzpomíná, že po Ježíšově zajetí v zahradě šel za ním jakýsi mladík, oděný plátnem na holém těle. Když mu hrozilo zajetí, snažil se zachránit, jak jen mohl. Protože znal dobře zahradu a okolí, podařilo se mu uniknout před zbrojnoši. Bibliští vidí v mládenci syna zbožné vdovy Marie, Jana-Marka, který později napsal po něm nazvané evangelium. Podrobnost o mládenci v zahradě je tak určitým podpisem evangelisty a zároveň skromným náznakem jeho účasti na dramatické historii Kristova utrpení.

Marek pocházel z pokolení Levi a byl mladším příbuzným, snad bratrancem apoštola Barnabáše (Kol 4,10), který pocházel z ostrova Cypru. Po seslání Ducha svatého patřil zřejmě mezi první, které pokřtil Petr. Proto jej může nazývat svým synem (1 Petr 5,13), kterého tak duchovně zplodil pro Krista. Dalším důvodem pro tento název mohla být skutečnost, že Marek byl delší dobu Petrovým pomocníkem.

Do apoštolské služby se Jan-Marek zapojil někdy roku 44, když ho Pavel a Barnabáš přivedli z Jeruzaléma do Antiochie (Sk 12, 25). Podle nejstarší křesťanské tradice Marek nedoprovázel pouze Pavla a Barnabáše, ale byl především důležitým společníkem apoštola Petra. V prvním apoštolském listě Petr připojuje de svému pozdravu církvím i Markův pozdrav: „Pozdravuje vás z Babylonu (t. j. Říma) vaše spoluvyvolená (t. j. církevní obec) a můj syn Marek“ (1 Petr 5,13). Starokřesťanští spisovatelé označují Marka nejen za Petrova žáka a pomocníka, ale i za jeho „tlumočníka“, který napsal podle Petrova kázání evangelium.

Markovo evangelium je pravděpodobně nejstarší ze všech čtyř kanonických (církví uznaných) evangelií. Bylo napsáno někdy kolem roku 60. Je nejkratší, ale bibličtí odborníci si ho zvláště váží proto, že je bez větších stylistických a redakčních úprav, a tak nejvěrněji tlumočí původní apoštolskou katechezi. V Římě vzniklo a pro římskou církev bylo psáno.

Sv. Marek vystupuje tedy v dějinách prvotní církve jako apoštolský pomocník a evangelista. Avšak starokřesťanská tradice připomíná i Markovu samostatnou apoštolskou činnost (snad po smrti apoštolů Petra a Pavla) a označuje ho za zakladatele významné alexandrijské církve v Egyptě. Zde také zemřel mučednickou smrtí za vlády římského císaře Trajána, který vládl v letech 98-117. Nad jeho hrobem byl vybudován chrám. Roku 828 pravděpodobně převezli benátskí kupci evangelistovy ostatky do Benátek.

V symbolickém zobrazení evangelistů má sv. Marek atribut lva, neboť jeho evangelium začíná zprávou o působení sv. Jana Křtitele na poušti.

P. Lohelius

DALŠÍ OKÉNKO KATOLICKÉ VÍRY:

KOMUNIKOVANÉ ZJEVENÍ (jeho sdělení – zpřístupnění)

Jestliže chce Bůh každého spasit, chce svou zjevenou pravdu oznámit všem národům a v každé generaci.

I. Apoštolská tradice

42. *Komu Kristus svěřil hlásání evangelia?*

Apoštolům. Oni měli zvěstovat plnost jeho spasitelné pravdy a mravní zákon všem lidem. (75)

43. *Jak apoštolové naplnili toto poslání?*

Činili tak „ústně“, tím, co říkali, a psanou formou, oni sami i ti, kteří s nimi byli ve spojení. (76)

44. *Co je to tradice?*

Tradici rozumíme dvě odlišné cesty, které však vnitřně navzájem souvisí:

° *Posvátná tradice* je ústní a osobní komunikace Božího zjevení, která začala hluboko v dějinách lidstva a pokračuje v apoštolské době. V tomto smyslu je odlišná od Písma svatého.

° *Tradice* je předávání Božího zjevení zachyceného v Písmu svatém a v posvátné tradici a uchovávaného, vykládaného a šířeného biskupy jako nástupci apoštolů. (77-79)

PRAXE

O svátosti smíření

I. *Obyčejná zpověď.*

Co se děje při svátosti smíření?

Kněz nám odpouští jménem Božím hříchy, kterých jsme se dopustili po křtu a ze kterých jsme se mu zkroutěně vyznali.

Kdo se musí zpovídat?

Naprostě nutně ten, kdo se dopustil po křtu smrtelného hříchu.

Takový člověk nemůže přijít do nebe, jestliže se nevyzpovídá nebo nemá aspoň opravdovou vůli se vyzpovídat. Těžký hřích se nám odpouští též dokonalou lítostí. V pravé dokonalé lítosti jsou zahrnuty úmysl a vůle se vyzpovídat, proto není třeba je ještě zvlášť vzbuzovat.

Pokračování příště...

Poznáváme naše farníky.

Na svátek sv. Josefa 19.3.2005 oslavila **85. narozeniny paní Ludmila Klofáčová**, která mnoho let vykonávala kostelnickou službu v kostele sv. Jana Nepomuckého. Za tuto službu jí děkujeme a u Pána vyprošujeme hodně zdraví a síly do dalších let.

Josef Čapek - Zpovědnice

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

Technická redakce:

J. Brůček

Uzávěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

170 výtisků

Neprodejné